

VILÁGSZEMLE

Irta: Steinfeld Sándor

»Meg kell magyarázni az embereknek a háború születése nagy titkának körülményeit.« (Lenin)

»A (második világ-) háború nem volt és nem lehetett véletlen a népek létében.« (Sztalin)

Napjaink legnagyobb jelentőségű eseménye a Szovjet Tájékoztatási Hivatal „Történelmi Jegyzéke“. A sajtó, rádió nap, mint nap ezzel a jegyzékkel foglalkozik. Ezt magyarázza, vagy ha az imperialista táborhoz tartozik, ezt igyekezik félremagyarázni.

A „Történelmi Jegyzék“-et a magyar olvasók eddig csak részleteiben ismerhették meg. 1). De már a részletekből is képet alkothattunk magunknak a bennfoglaltakról és annak nagy horderejéről. A szovjet diplomácia ebben a jegyzékben leleplezi az amerikai külügyminisztérium januárban nyilvánosságra hozott, gyalázkodó és hazug beállításra épített közleményét, 2) a Szovjet Szövetség leleplezi az imperialista mesterkedéseket — a demokrácia ellen a két világháború között és a háború alatt. Bemutatja a fasiszta Németország és az angolszász monopolista csúcsok! állandó kapcsolatát és való színében állítja elénk a Szovjet Szövetség politikáját és céljait. Eppen ezért hatásos fegyvere a népek harcának a békéért, a tartós és demokratikus békéért.

A „Történelmi Jegyzék“ hatásos fegyver a békéért való harcban, mert ezt a drámai erőjű okiratot olvasva rádöbbenünk a háború okaira. Minden sora után szilárdabbá válik bennünk a meggyőződés, hogy a háborút és a velejáró szörnyű szenvedéseket nem véletlen, vak erő, valamilyen kikerülhetetlen balsors zúdította az emberiségre, hanem kézzelfogható tényezők idézték fel tudatosan a maguk önző céljainak megfelelően. Meglátjuk, hogy csakis a demokratikus erők eddig példátlan összefogásának, mindenekeelőtt a Szovjet Szövetség politikája elővigyázatosságának, népei áldozatkészségének és hősiességének köszönhető, hogy a polgári tervek egyrészt megghiúsultak, másrészt a háború nem végződött az imperializmus megerősödésével és a demokrácia gyengülésével, hanem ellenkezőleg a demokrácia megerősödésével és az imperializmus gyengülésével.

Felismerve a háború keletkezésének okait, felismerjük a háború kikerülésére vezető utat és módot is. Véleményünk szerint a „Történelmi Jegyzék“ jelentőségének alapvető lényege, hogy rávilágít éppen arra, amit az imperialisták szolgálatában álló tudomány és sajtó eltitkol — a háború való okaira.

1) »7 Nap« 1948, 8. és 9. szám.

2) A »Náci-szovjet kapcsolatok 1939—1941«

Sztalin generalisszimusz ismeretes 1946 február 9-i beszédében leszögezte a második világháború kitörését előidéző alapvető okokat és megállapította a háború jellegét. Rámutatott a világgazdaság tőkés rendszerének válságaira és arra, hogy ez a válság robbantotta ki a két világháborút.

„Az egész világot átjogó tőkés rendszer első válsága folytán kitört az első világháború és a második válság következtében kitört a második világháború. (A) második világháború, megkülönböztetésül az első világháborútól, már kezdetől fogva az antifasiszta, felszabadító háború jellegét öltötte magára, amelynek egyik feladata volt a demokratikus szabadságok megújítása is. A Szovjet Szövetség belépése a háborúba a tengelyállamok ellen csak erősítette — és valóban erősítette is — a második világháború antifasiszta és felszabadító jellegét.“ (Sztalin).³

Az egész emberiség számára fontos megismerni a háború kitörésének körülményeit, az azt kiváltó okokat és kísérő jelenségeket. Mert csak úgy tudunk helyes ítéletet alkotni a résztvevő hatalmak politikájáról és kormányok megtartásáról, ha ismerjük a tényeket. A tettek próbakövén kell megvizsgálnunk a szavak őszinteségét.

Az elmúlt háború óriás katasztrófája volt az emberiségnek. A demokratikus népek szabadságharcának győzelme mérhetetlen emberi és anyagi áldozatba került. Ez a háború mérlegének egyik tétele. Eléggé súlyos, hogy átkozottá tegye felidézöinek még az emléket is a kortársak és az utókor szemében. A mérleg másik tétele: a győzelem és százmilliók felszabadulása. Nemesak a fasiszta járom, hanem az imperialista elnyomás alól is. Végül a háború alatt megismerhettük a jóbarátot, az ellenséget, mert a történelmi vagy-vagy választóján mindenkinek igaz valójában, leleplezetlenül kellett cselekednie.

»A háború azonban nemcsak dtok volt. Egyben az összes népi erők vizsgájának és ellenőrzésének nagy iskolája volt. A háború levetkőztette a tényeket és eseményeket a front mögött és a fronton, kiméletlenül lerántotta az állam, a kormányok, a pártok igazi arcát eltakaró összes lepleket és elénk tárta azokat álarc nélkül, szépítgetés nélkül, minden fogyatékoságukkal és kiválóságukkal.« (Sztalin)⁴

★

Mondhatni mindmáig csodaként, a német szervezőképesség és titkolódzás csúcsteljesítményeként tűnt fel sokak előtt Németország talpraállása az első világháború után és Hitler óriás arányú felfegyverkezése. Ma már azonban tudjuk, hogy mindez az USA és Anglia monopolistáinak segítségével történt. Ők állították talpra újították meg a német nehézipart, ők segítették uralomra Hitlert és állandó engedékenységükkel bátorították ujjabb és ujjabb követelésekre. Vagy elképzelhető-e, hogy munkások tízezreit foglalkoztató gyárakat, üzemeket, építkezéseket el lehet titkolni? Csak 1924-től 1930-ig több mint hét milliárd dollárt (360 millió dinárt) fektettek be a német iparba az angolszász tőkések. Hitler uralomrajutása után ez a segítség még fokozódott.

3) »Korunk Kérdései« 2. füzet 4. old.

4) »Korunk Kérdései« 2. füzet 5. old.

Talán a nyomorba jutott német népet akarták megsegíteni a jóságú amerikai tőkések? Korántsem. Miután a Szovjet Szövetség ellen indított beavatkozások csütörtököt mondtak, a monopolista körök elhatározták, hogy faltörő kost teremtenek a szocializmus országa ellen. Ezért újították fel a német ipari és hadierőt és ezért mondták le a kollektív biztonság politikájáról. Megdönteni a szocializmust — ez a cél lebegett és lebeg ma is a tőkés világ urai előtt, — ha kell a legvéresebb eszközökkel, milliók halála, országok és népek tüzzel-vassal való elpusztítása árán is. Soha egy pillanatig sem gondoltak komolyan arra, hogy gátat vessenek a hitleri támadó szellemnek. Csak arra törekedtek, hogy minél erősebbé, átütőbb erejűvé tegyék és kelet felé, a Szovjet Szövetség felé irányítsák. Ezt bizonyítják nemcsak az események, de a „Történelmi Jegyzék“-ben nyilvánosságra hozott és a közel jövőben nyilvánosságra hozandó tények is. Csak ilyen megvilágításban érthetjük meg Hitler u. n. békés terjeszkedésének „titkát“.

A valóság fényező erejű megvilágításában látjuk, hogyan biztatták az angol kormányférfiak Hitlert, hogyan egyengették útját kelet felé. Mert — és ezt jól meg kell jegyeznünk — a monopolisták nem Hitlerben, nem a német támadásban, nem a saját országuk népének is fejére hullható pusztító bombákban, a náci gyilkos hadában látták a veszélyt — és ma sem azt tekintik a civilizációra veszedelmesnek — hanem az országát békésen építő, a békéért kiálló Szovjet Szövetségben. Hitlerben legfeljebb csak versenytársat láttak, akivel egyezkedhetnek, akinek engedményeket kell tenni, hogy megnyerjék céljaiknak. Tudatosan készítették elő ezek az urak a háborút. Tudatosan taszították a világot a katasztrófa örvényébe. Hogy terveik nem sikerültek, hogy az emberi civilizáció, ha nagy veszteségekkel is, de megmenekült az elpusztulástól, elsősorban a Szovjet Szövetségnek köszönhető.

Olvasni, tanulmányozni kell a „Történelmi jegyzék“-et, hogy lássuk és tudjuk az imperialisták galádságait, hogy még jobban lássuk és megismerjük a Szovjet Szövetség önzetlen harcát a békéért és a népek szabadságáért. Az imperialisták, akik szemérmetlenül, más népek kárára paktáltak Hitlerrel, ma nem átalják a Szovjet Szövetség szemére vetni, hogy 1939-ben Hitlerrel szerződést kötött. Ezt, mint szörnyű vádat emelik, holott tudják, hogy egyrészt a Szovjet Szövetség csak akkor kötött Hitlerrel egyezményt, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a nyugati demokratikus országok kormányai nem akarnak a Szovjet Szövetséggel komoly szerződést kötni és azt akarják, hogy a szocializmus országa viselje a fasizmus elleni háború egész terhet, hogy a szovjet nép kaparja ki számukra a gesztenyét a parázsból. Ezenkívül ma már mindenki előtt világos, hogy a monopolisták által teremtett helyzetben éppen ez a szerződés tette lehetővé a háború gyorsabb befejezését, mert a Szovjet Szövetségnek ideje maradt jobban felkészülni a háborúra. Azonban ugyanezek az urak, mint a bélpoklosd kerülik Münchennek még az említését is. Nem emlegetik a vészes 1938-as őszt, amikor Csehszlovákiát és a balkáni államokat zsákmányul vetették oda Hitlernek egységfrontba lépve vele a béke és a demokrácia, az emberi jogok és szabadság, a civilizáció és kultúra ellen. Eltitkolják, hogy ünnepélyes aláírásuk ellenére: miszerint még 1942-ben megnyitják a második frontot — ami gyorsan befejezte volna a háborút — ezt

kihúzták 1944-ig, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a Szovjet Hadsereg nem vérzett el és egyedül is végez Hitlerrel. Eltitkolják, hogy háború szerződésben ünnepélyesen kötelezték magukat nem tárgyalni Hitlerrel különbékéről — 1941-ben és 1943-ban — titkos tárgyalásokat folytattak Hitler megbízottjaival különbékéről.

Ma gyalázzák és rágalmazzák a Szovjet Szövetséget és Hadseregét és nem említik, hogy 1945-ben, a németek ardennei támadása idején Churchill gyors segítséget kért Sztalin generalisszimustól és későbbi köszönőlevelében elismerte, hogy a Szovjet Hadsereg támadása elhárította az angol-amerikai hadsereget fenyegető bekerítés és megsemmisítés veszedeelmét.

Mindez akkor volt. A farkas szörét váltja, de természetesen nem változik. Ma az imperialisták új háborúra uszítanak. Újból Németországot és egykori tengelytársait akarják vasőklként felhasználni a szocializmus és a népi demokráciák országai ellen.

Sok fontos dologról az emberiség csak utólag szerez tudomást. Sokszor sokára, mert elkövetőinek, sugalmazóinak érdeke ellen van a tények felfedése. Így állunk az elmúlt háború felidézésének kérdésével is. A diplomáciai mesterkedések elkendőzésének, a felelősség áthárításának szándéka szüli a nagy események — háborúk — után megjelenő okirat- emlékirat irodalom áradatát. Ezek a könyvek legtöbbször azt a célt szolgálják, hogy egyes szereplőket ilyen vagy olyan színben tüntessenek fel, hogy levegyék róluk a felelősséget és másokra töljék. Röviden, hogy hamis, egyoldalú képet adjanak, félrevezessenek.

A diplomáciai okiratok nyílt feltárása az Októberi Forradalomig ismeretlen volt a világon. Ezek nélkül pedig nem juthatunk el a dolgok tárgyilagos megértéséhez. A háború lényegének tudományos megismeréséhez nem festményre, hanem fényképre van szükségünk. Ilyen kendőzetlen fényképet csak a külügyi hivatalok levéltára adhat. 1918-ban a fiatal forradalmi szovjet kormány hozta a világtörténelemben először nyilvánosságra a titkos szerződéseket és ezzel az egész világ előtt leálcázta a hadviselő imperialista kormányokat — lemeztelenítette magát az imperializmust és annak gátlást nem ismerő álnok módszereit.

A második világháború diplomáciai anyagának közzététele rendkívüli fontosságú mindenki számára. A szovjet kormány a háború befejezése után javasolta az angol-amerikai kormányoknak, hogy kölcsönösen boicsásák egymás rendelkezésére a birtokukba jutott náci levéltárak anyagát és kellő áttanulmányozás után közösen hozzák nyilvánosságra. Ezt a javaslatot az illető kormányok néhány hónapos buza-vena után elvetették. Annál csodálatosabb volt, hogy az amerikai kormány az angol és francia kormány előzetes tudtával és beleegyezésével teljesen egyoldalúan megjelentette az említett füzetet. Ezzel egyidejűleg szovjet és demokrácia ellenes hajszá indult meg az amerikai befolyás alatt álló országokban. Ez világossá tette az amerikai lépés célját: a valóságtól eltérő képet nyújtó adatok közzétételevel befeketíteni a Szovjet Szövetséget és tisztára mosni az imperialisták szerepét, helyesebben eltitkolni fontos körülményeket. Azonban gazda nélkül csinálták a számadást. Nem számoltak azzal a lehetőséggel, hogy a háború során a szovjet kormány birtokába is kerültek fontos diplomáciai

adatok. Az előáljott helyzetben mi sem természetesebb, mint, hogy a Szovjet Szövetség nyilvánosságra hozza a rendelkezésére álló okmányokat — azok teljességében nem szoritkozva csak egy rövid időszakra. A „Történelmi Jegyzék“ visszanyúl az első világháború befejezésének idejére és a maga meztelen valóságában mutatja meg: ime ezek és ezek, így és így hiúsították meg a béke megőrzésére, a támadás megakadályozására irányuló összes kísérleteket; kik és miért akarták a háborút: hogyan kényszerült a nyugati hatalmak ellenséges magatartása folytán 1918-ban és 1939-ben a Szovjet Szövetség szerződést kötni a német imperializmussal; kik és hogyan segítettek felfegyverkezni a fasiszta támadógépezetet. Képet ad a Hitlerre menes szövetség tagállamainak belső viszonyáról, a demokratikus erők győzelmének őszinte és álnok híveiről. A történelemhamisító amerikai imperialisták kísérlete visszafelé sült el. A fegyver azokat találta, akik a békére törnek.

A békeszerető népek komoly sikere a „Történelmi Jegyzék“ és teljesebbé teszi a demokratikus és imperialistaellenes erők szellemi fegyvertárát. Az adatok halmaza egyrészt visszautasítja a Szovjet Szövetség ellen koholt, alaptalan vádakat, másrészt megmutatva a „háború születésének titkát“ azokat is fölvilágosítja, akiket az imperialisták meg akartak szédíteni, hogy megnyerjék őket maguknak. Az egyszerű polgárokat, elsősorban Amerikában

»Az amerikai stratégiai terv világnézeti részének alapvető feladata, hogy a közvéleményt megszerolja oly módon, hogy rágalmaikat terjeszt a Szovjet Szövetség és az új demokráciák állítólagos agresszivitásáról és az angol-amerikai tömböt védekező félként tünteti fel, levéve így róla az új háború előkészítése felelősségének terhét.« (Zsdanov: A nemzetközi helyzetről)

A világ — mindenekeelőtt az USA — egyszerű polgárainak megnyerését célozza az amerikai külügyi hivatal rágalom-hadjárata. A szovjet válasz hatás egyik fokmérőjének tekinthetjük Wallace első nagy választási sikerét

— *A népek nem akarnak háborút* — mondotta Tito marsal. A „Történelmi Jegyzék“ megtanít: ki ellen kell vezetni a harcot a békéért és megmutatja azt is, hogy *a háború nem elkerülhetetlen*.

Szembe kell néznünk a háborús uszítók mesterkedéseivel és küzdenünk kell a háború veszedelme ellen. A küzdelem nem hiábavaló. Erősítve a béke frontját harcolva a békéért kikerülhetjük az új világégést. Erre tanítanak a múlt és a jelen eseményei és ez a legfontosabb tanulsága a „Történelmi Jegyzék“-nek.

»Nem szabad elfeledni: az imperialista ügynökök azért lármáznak a háborús veszedelemtől, hogy megfélemlítsék az ingadozókat és a gyenge idegzetűeket és zsarolás útján eredményeket csikarjanak ki a támadók javára.« (A Kommunista Pártok Tájékoztató Értekezletének Nyilatkozata)

A demokratikus tábor vezető államférfiai és népei nem tartoznak a gyenge idegzetűek közé. Politikájuk és ténykedésük alapelve, hogy a népek békét akarnak és nem akarnak háborút. Ezt az akaratot fejezi ki a Szovjet Szövetségnek és a népi demokráciák országainak egymás között kiépülő szövetségi hálózata. Ezt a következetes békepolitikát szolgálja a nemrégiben megtartott prágai külügyminiszteri tanácskozás is.

A német kérdés ma az európai béke központi kérdése. Jalta és Potsdam után azt hittük, hogy ez a kérdés csak gyakorlati elintézésre vár, mert az ott hozott határozatok elvileg lefektették a megoldás módját. Mégis a kérdés ma is nyílt, mert az angol-amerikai imperialisták nemcsak, hogy nem hajtották végre a vállalt kötelezettségeket, de semmi hajlandóságot sem mutatnak, hogy megvalósítsák. Sőt. Intézkedéseik szöges ellentétben állanak a Szovjet Szövetséggel közösen hozott döntésekkel.

Az amerikai vezetés alatt megteremtendő nyugatnémet állam fenyegeti a békét, a kis népek biztonságát, az európai országok függetlenségét. A zárt ajtók mögött most folyó londoni tárgyalások célja a francia övezet hozzácsatolása Bizoniához és Németország kettészakítása. Ez nyílt elvetése lenne a potsdami elveknek és újabb merénylet a béke ellen. Jellemző, hogy ennek a veszedelmes tervnek legtüzesebb szószólói éppen a Bevin-Blum féle jobboldali szocialisták.

A Németországra vonatkozó amerikai tervek végrehajtása nem megy teljesen akadálytalanul. Nemcsak a kis államok (Belgium, Hollandia, Dánia, Luxemburg) „akadékoskodnak“, de Franciaország és Anglia vezető köreiből is nyugtalanság észlelhető. Az amerikai terv a német nehézipart az angol és francia ipar rovására akarja felépíteni. A fűtőanyag hiánnyal küzdő Angliának és Franciaországnak le kell mondania a német szénről, a lotaringiai vasércet Németországba kell szállítani feldolgozásra. A német árúért dollárral kell fizetni. Ugyanakkor tudvalevő, hogy a számításba jövő országoknak nincs dollárjuk, mert Amerika nem vásárol tőlük semmit. Dollárt csak kölcsön útján kaphatnak, ha azért lekötik szabadságukat. Vásárolni csak az amerikai monopolistáktól vásárolhatnak és egyet jelent a teljes gazdasági kiszolgáltatottsággal. „A Marshall terv ez: dollárt hozni Európába kis mennyiségben és kivinni nagy mennyiségben“ mondotta Tito marsal. A fejlemények azt mutatják, hogy az érdekelt országok nem hajlandók minden ellenállás nélkül elfogadni az amerikai utat. Tekintettel azonban arra, hogy a francia és az angol kormány ma a washingtoni parancsnok engedelmis végrehajtója, feltételezhető, hogy a londoni értekezlet az amerikai álláspont elfogadásával végződik.

Ebben a helyzetben érthető, hogy Jugoszlávia, Csehszlovákia és Lengyelország külügyminiszterei bejelentették, hogy tiltakoznak a német agresszió újbóli feltámasztása ellen és a német támadástól legtöbbet szenvedett népek nevében követelik Németország lefegyverzését, náciitalanítását és demokratizálását.

Az egész világon tovább tart a demokratikus tábor erősödése. A demokrácia napról-napra újabb sikereket arat ott is, ahol fegyverrel folyik az önvédelmi küzdelem a reakció ellen, mint Kínában, Vietnámban. Indonéziában és Görögországban; ott is, ahol ez a harc elsősorban politikai természetű, mint Olaszországban és Francia-

országban és végül, ahol a gazdasági felemelkedés a döntő jellegű: a Szovjet Szövetségben és a népi demokráciák országaiban.

Az imperialista reakciót és annak tüzfészket — az USA-t — nagy mértékben nyugtalanítja ez a fejlődési folyamat. Világuralmi terveinek megvalósításában, a demokrácia elfojtásában segítségül hívja az egyes országok népellenes erőit. Hogy megzavarja a demokrácia főerejét, az imperializmus legveszedelmesebb ellenségét — a munkásosztály egységét — a jobboldali szocialistákra, az amerikai imperializmus leghivebb szolgálira támaszkodik. Ezek országaiban a demokráciaellenes cselszövések és összeesküvések középpontjává váltak, nemzetközi mértékben pedig ketté akarják szakítani a Szakszervezeti Világszövetséget, új nemzetközi szakszervezeti központot akarnak felállítani, hogy azt az angol-amerikai hódító politika engedelmes eszközévé tegyék.

Ebben a helyzetben nagyjelentőségű a *magyarországi* Szociáldemokrata Pártban jelenleg végbemenő tisztogatás. Ez a folyamat egyrészt lealcázza és elszigeteli a munkásságtól az imperializmus ügynökeit, a fasizmusba vezető harmadik út ügyvédeit, másrészt alapot nyújt a két munkáspárt szoros és őszinte együttműködéséhez és az egységes magyar munkáspárt megteremtéséhez. A magyar munkásosztály politikai érettsége ellentmondást nem tűrően követeli a politikai egységet. Ennek ellenségei a demokrácia és az egész magyar nép ellenségei.

A sorozatos esatavesztések után a reakció most Olaszországban és Csehszlovákiában próbálkozik tért nyerni.

Olaszország választások előtt áll. A demokratikus Népfrontot a nép túlnyomó többsége támogatja. A kormány saját népe ellen amerikai hadihajókat és fegyveres erőket hív segítségül. Az imperialistákban és szolgálókban meg van minden hajlandóság, hogy Olaszországban másik Görögországot teremtsenek. Az olasz nép ellenállóképességétől — mindenekelőtt a munkásosztály egységétől függ a helyzet alakulása.

A *Csehszlovákiában* végbemenő folyamat is mutatja, hogy mennyire szükséges a dolgozó nép állandó ébersége. A háború befejezése után a demokrácia nem lépett fel kellő eréllyel a reakciós elemek ellen. A népellenes nagytőke a népi demokrácia országai között Csehszlovákiában őrizte meg aránylag legnagyobb befolyását. Az adóztatási kimutatás tizezernyi egy millión felüli jövedelemmel rendelkező egyénről ad számot. A kereskedelem jórésze magánkézben maradt. Az államosított üzemekben a reakció még mindig szóhoz jut. Ezt a kormánykoalíció összetétele tette lehetővé. A Nemzetiszocialista Párt a Katolikus Néppárttal együtt a milliomosok megadóztatása, a bankok államosítása kérdésében nyíltan a reakciós nagytőke védelmére kelt. A Szociáldemokrata Pártban is érezhetően érvényesült a jobboldali elemek népellenes aknamunkája. A legutóbb leleplezett összeesküvések felderítették, hogy a szlovák reakció kapcsolatot teremtett a cseh reakcióval és amerikai parancsra elhatározták a Kommunista Párt kiszorítását az ország vezetéséből. Ennek végrehajtása egyet jelentett volna Csehszlovákia kiszolgáltatásával az angol-amerikai imperialistáknak, egyet jelentett volna a népi demokrácia felszámolásával. A Kommunista Párt felhívására megmozdultak a tömegek a köztársaság védelmére. A Szociáldemo-

krata Párt jobboldali elemei visszariadtak és a párt állásfoglalásában a munkásegység híveinek vonala jutott kifejezésre. Ez biztosította a munkásosztály politikai egységét a válságban. A köztársaság védelmére újjászervezték a Népfrontot és elhatározták annak nagymérvű aktivizálását. A csehszlovákiai dolgozók visszaverik a reakció támadását és a demokrácia megerősödve kerül ki a küzdelemből. A harc nem lesz könnyű, sem rövid, mert a csehszlovákiai reakció a nemzetközi imperialisták utolsó félig-meddig ép hadállása a népi demokráciák országaiban és várható, hogy annak védelmére nagy erőket mozgósítanak az amerikai monopólisták. Leszögezhetjük, hogy az államesiny még mielőtt kifejlődhetett volna, megbukott Csehszlovákia népeinek nemzeti és demokratikus öntudatán és a Kommunista Párt éberségén. A válság megoldásának kulcsa a dolgozó tömegek kezében van.

Noviszád, 1948. február 24.

„A munkásosztály számára a legfőbb veszély most, ha lebecsüli saját erőit és tulbecsüli az imperialista tábor erőit. Miként a müncheni politika a múltban szabad kezet adott a hitleri agressziónak, úgy az Egyesült Államok és az imperialista tábor új irányzatának tett engedmények is még arcátlanabbá és agresszívebbé tehetik annak mozgatóit. Ezért a kommunista pártoknak állami, politikai, gazdasági és ideológiai téren egyaránt élére kell állniuk az ellenállásnak az imperialista terjeszkedés és agresszió terveivel szemben, tömörülniök kell közös imperialistaellenes és demokratikus program alapján, egyesíteniök kell erőfeszítéseiket, maguk köré kell gyűjteniök a nép minden demokratikus és hazafias erejét.“

A kommunista pártok nyilatkozata a nemzetközi helyzetről.